

MINNINGARORÐ

Minningarorð um Jóhann M. Kjeld

3. feb. 1942 – 2. nov. 2017

Onnur hava skrivað minningarorð um Jóhann sum vaksni. Eg fari tí at skriva um Jóhann, og hvat hann hevði at týða fyri meg í barna- og ungdómsárunum. Jóhann var fyrsti og í grundini einasti rættiligi vinmaður mín í barnaárunum. Vit vóru grannar. Vit vuksu upp saman í Tvørgøtu, í Rabarbukvarterinum. Vit vóru altíð væl. Meg minnist einki øvugt orð at vera fallið okkara millum. Kortini er mær fortalt, at eg einaferð sum lítil smádrongur kom grátandi heim, tí Jóhann hevði roytt meg. – Royt hann aftur, segði mamma. Løgið, tí mamma var eitt skinn. Eg hugdi kløkkur upp á hana og svaraði: – Tað kann eg ikki, hann hevur so penar krúllur!

Vit spældu øll tey spøl, børn tá spældu. Vit spældu eisini úti á bønum og beindu fyri einum ótali av indianarum og týskarum; hetta var jú beint eftir heimsbardagan. Vit høvdu smáttu í viðarlundini og 'helli' í tveimum hæddum í grótkastinum uttanvert við molan. Tað hevði loyninavn. Tað æt 'Chocolate'. Enskt mátti tað vera, tí hetta var jú stutt eftir krígslok. Hetta var kanska eitt av teimum fáu ensku orð-unum, vit dugdu. Um vetrarnar skreidd vit við sparkara frá húsunum hjá Edvardi Mitens oman alla Tróndargøtu. "Vekk af vejen kongen skrejer!" geylaðu vit og onnur børnini, meðan vit við fúkandi ferð fóru oman Tróndargøtu. Vit skoytaðu eisini. Tað besta, vit vistu, var at hanga

aftur úr lastbilum í havnargøtum, men tað var okkum báðum ikki nóg mikið, vit vildu hava meira av spenningi. Vit hingu aftur úr bussinum hjá Bussóla/Bilóla niðan til Sanatoriið og út á Landsjúkrahúsið og heimaftur. Rulliportrið var einki problem. Fleiri ferðir var tað bussjaførinum ovboðið. Hann steðgaði bussinum og rann eftir okkum, men vit vóru á skoytum, og hann mátti jú fara inn aftur í bussin, hann hevði ferðafólk, og so vóru vit aftur har.

Tað lögna er, at vit vóru ongantíð saman sum partur av flokki. Vit gingu ikki í sama flokki í kommunuskúlanum. Hann gekk í b flokkinum, eg í a flokkinum. Jóhann fór í millum- og realskúlan, meðan eg gekk kommunuskúlan á tamb. Eg fór á preliminariskúla. Vit vóru lidnir í senn. Hann fór á fimleikaháskúla í Sønderborg, eg á fólkaháskúla í Kungälv í Svøríki. Jóhann fór á læraraskúlan, eg á studentaskúlan.

Jóhann var við í mongum hasi og vasi. Hann var m.a. framúr góður fimleikari, onkuntíð froyameistari. Hann var skóti hjá teimum grønu skótunum. Eg meldaði meg inn í Skótalið Sigmundar Brestissonar, teir gulu skótarnar. Eg helt, at Jóhann var gulur úlvungi. Eg var bara úlvungi og tað stutt eisini, tí tá ið várið kom, og vit skuldu fara túrar í hagan sunnumorgnar, hugsaði eg 'ikki talingur um!' Tað tímdi eg ikki. Jóhann harafturímóti var

treystari, hann var bæði úlvungi og skóti.

Jóhann meldaði seg inn í HB og spældi eisini seinni í fyrstu deild hjá teimum. Eg helt, at tað mátti eg eisini royna. Eg meldaði meg eisini inn í HB og spældi kanska bara eina ferð við í onkrum smápiltalið. Venjarin segði við meg, áðrenn dysturin var brikslaður í gongd, at eg skuldi 'dekka' Egin Slættenæs, upp. Egin var høvdið hægri enn eg. Í hálvleikinum segði venjarin við meg, at eg bara skuldi dekkja Eðin upp, tá ið teir høvdu bóltin. Eg skilti á lagnum, at har fekk eg onga karrieru og meldaði meg úr HB aftur.

Einaferð tá ið vit vóru 12 ella 13 ára gamlir 'læntu' vit Esping, bátin hjá pápa, og stímaðu runt í Nólsoyarfirði. Eg helt fyri, at vit skuldu fara ein túr inn í Sandagerð. Komnir hagar gjørdu vit landgongd, sigldu bátin við fullari ferð upp á sandin, men grót var í sandinum, og umstýringin fór. Vit máttu bakka aftur á Vestaruvág, til Rasmusarbrúgv, har teymurin var. Tað var eyðmýkjandi, og pápi var eyðvitað ikki blíður.

Eina ólavssøku, tá ið vit vóru stórir smádreingir, stóðu vit við liðið í viðarlundini og kravdu atgongugjald frá fríggjarapørum, sum ætlaðu sær inn hagar. Summir unglingar vóru so glaðir um 'ólavssøkufongin', at teir góvu okkum onkran myntin. Jú, mangt stuttligt er at minnast afturá.

Jóhann hevði góðar tónlistagávur, eg nótaprikkur. Hann spældi á harmoniku til dans í Tórshøll. Jóhann bleiv vaksin og fekk ivaleyst hug á konufólki. Eg skilti onki. Hann og Sváva fóru at ganga saman blaðung. Hon arbeiddi tá á bommvirkinum hjá Restorff. Tá ið tey gingu túrar, molatúrar, frá molanum niðan til Stokholm og oman aftur, sum tá var vanligt, var eg ofta við sum undirhald. Hon hevði ofta posa av vrakaðum nekarakossum við sær, sum hon gav mær. Jóhann fekk ivaleyst aðrar kossir, men eg var væl nøgdur við mínar. Eg helt meg ikki hava verið fyri spógvabýti.

Í summarfrítíðini arbeiddu vit báðir úti á Bacalao, lossaðu á keiini, arbeiddu í grótbrotinum o.s.fr. Tá høvdu vit eisini mangar stuttligar løtur saman.

Nú, tá ið eg hugsu aftur á barna- og ungdómsárini, so verði eg satt at siga ikki sørt bilsin, tí tað er mær næstan ófatiligt, at Jóhann eisini metti meg sum ein av bestu vinum sínum, eg sum einki dugi til hendurnar, dugdi kanska at bóлта rút, og tað er tað. Jóhann hevði harumframt listagávur.

Jóhann og Sváva giftust á síðsumri 1961, og Bjarni varð føddur í septembur 1961, haldi eg meg minnast. Tað broytti eyðvitað nakað støðuna okkara millum.

Jóhann var lærari við Glyvra skúla øll arbeiðsárini og koyrilærari í mong ár. Tey búðu tey fyrstu mongu árin í Funningsfirði. Eg

vitjaði tey rættiliga ofta, men sum frá leið sóust vit tíverri sjáldnari, m.a. tí at eg sjálvur hevði starv og hevði konu og tveir synir.

Jóhann og Sváva eiga fyra synir, sum allir eru raskir, skilagóðir og dámligir álitismenn.

Fyri stuttum misti Jóhann Svávu. Tað tók honum meint.

Tað, sum í allari hesi sorgini kortini hevur verið hjartanemandi at eygleiða, er, hvussu stóra familja hansara gjørdi manngarð um hann.

Í takklæti lýsi eg frið yvir minnið um Jóhann M. Kjeld, trúgva, fitta og skemtiliga vinmann mín; og við djúpari samkenslu leita tankar mínir til tykkara, familju hansara.

Annfinnur

MINNINGARORÐ

Minningarorð um beiggja mín, Henry Koba

Kære Henry

Et helt liv har vi været søskende og venner. Vi delte alt.

Vi blev begge gift i 69. Du valgte Færøerne, og jeg valgte Frankrig.

Som børn delte vi derhjemme alle dine oplevelser med Drengeskoret.

Og da vi blev voksne og flyttede fra reden, kom du på besøg til USA, da jeg boede der, og til Frankrig, hvor jeg endelig slog mig ned, mange gange med familien.

Det sidste, vi delte, var mit store

kor dernede, hvor du var med til at synge Verdi's Requiem i både Reims og Paris i september 2016.

Jeg fulgte med i din medgang og din modgang, din rastløshed m.h.t. valget af et land, Danmark, dit fædreland, eller Færøerne, dit mødreland.

Og så dør du på havet mellem de to. Det sidste paradoks.

Vi har grint, sunget, grædt, været enige og uenige; men vi har altid været der for hinanden. Derfor sidder jeg idag ombord på "Norrøna" og følger dig "hjem" til Færøerne og til vores mor, Koba's, grav.

Men som du altid sagde: "jeg har plantet 5 træer". Og hvilke træer: Michael, Thomas, Finnur, Sofus og lille Albert. Gudskelov.

Tak for alt gennem 75 år. Det bliver svært at undvære dig.

Paix à ton âme! som vi siger i Frankrig. Må din sjæl nu få fred!

"Du var træt og gik til ro lukked' dine øjne to.
Fader se med kærlighed til hans ringe lege ned"

Din søster Lonni, ombord på Norrøna den 10/2/2018